

Liane Moriarty

Nog een keer
feest

A.W. Bruna Uitgevers

1

‘Denk je echt dat we ermee wegkomen?’

‘Als ik dat niet zou denken, dan zou ik het toch nooit voorstellen?’

‘Straks belanden we nog in de gevangenis. Dat is mijn op twee na grootste angst. Eerst vogelspinnen, dan een bevalling, en dan de gevangenis.’

‘We gaan helemaal niet naar de gevangenis. Watje! Op een dag zijn we gezellige ouwe besjes en dan weten we zelf niet eens meer dat het allemaal niet echt zo gebeurd is.’

‘Ik zie dat helemaal niet voor me, wij als gezellige ouwe besjes.’

‘Mij lijkt het ook niet erg waarschijnlijk.’

2

‘Een huwelijk, dat is hard werken en soms heb je er goed de balen van. Het is net als met schoonmaken. Het is nooit af. Gewoon je tanden op elkaar en doorbijten, dag in, dag uit. Mannen hoeven er natuurlijk lang zo hard niet aan te trekken als wij, maar ja, mannen, hè? En schoonmaken kunnen ze ook al niet. Tenminste, in mijn tijd nog niet. Ik weet ook wel dat ze tegenwoordig koken, stofzuigen, luiers verschonen en al die dingen meer. Maar nog steeds krijgen zij meer betaald voor hetzelfde werk, of niet soms? Jullie hebben nog een lange weg te gaan, meisjes. Maar jullie laten het ook eigenlijk maar een beetje over je kant gaan.’

‘Ja, ja, tante Connie, maar weet je, het huwelijk in het *algemeen* kan me niet schelen. Ik ben geïnteresseerd in het huwelijk van Alice en Jack. Wat vindt u daar nou van? Normaal? Abnormaal? Probeert u zich die relatie weer eens voor de geest te halen! Zelfs de kleinste herinnering kan me al verder helpen. Hielden ze van elkaar, denkt u?’

‘Hielden ze van elkaar! Pfff! Ik zal je eens wat vertellen, iets belangrijks. Schrijf maar op. Ben je er klaar voor?’

‘Ja, ja, ik ben er klaar voor.’

‘Liefde is een besluit.’

‘Liefde is een besluit?’

‘Inderdaad. Een besluit. Geen gevoel. Dat is wat jullie jonge mensen niet inzien. Dat is de reden waarom jullie allemaal gaan scheiden. Ik wil je niet beledigen hoor, schat. Zet die stomme taperecorder maar af, dan zal ik eens even lekker wat wentelteefjes voor je bakken.’

‘Maar ik zit mudvol, tante Connie. Echt. Aan u heb ik ook niks. Het Munro Baby Mysterie is net een legpuzzel. En u bent een stukje van die puzzel. Als ik alle stukjes zou vinden, dan kon ik hem oplossen. Stelt u zich dat eens voor! Na al die tijd. Zou u dat niet leuk vinden dan? Zou dat niet *fascinerend* zijn?’

‘Ach, lieve Veronika, waarom zoek je niet een baantje? Een gewone vaste baan, bij een bank of zo.’

3

Totaal onverwacht, net na de paasvakantie, belde Sophie Honeywells ex-vriendje, Thomas Gordon, haar op haar werk met de vraag of ze een borrel met hem wilde gaan drinken. Hij wilde iets 'behoorlijk belangrijks' met haar bespreken.

'Toch niet iets *te* belangrijks, hoop ik?' hoorde Sophie zichzelf vrolijk maar onzeker zeggen. Haar hart ging tekeer, alsof ze net ergens flink van geschrokken was, en eigenlijk schrok ze ook best toen ze die vertrouwde maar toch ook zo vreemde stem hoorde. Het was de eerste keer dat ze elkaar spraken nadat er drie jaar eerder op een nogal vervelende manier een einde aan hun relatie was gekomen.

'Er is toch niemand overleden, mag ik hopen?' vroeg ze zo luchtig mogelijk.

Wat een domme opmerking. Dat soort dingen zei ze normaal gesproken nooit. Het waren vast de zenuwen.

Er viel een korte stilte en toen zei Thomas: 'Nou, ja, eigenlijk wel, er is inderdaad iemand overleden.'

Sophie sloeg met de palm van haar hand tegen haar voorhoofd. Stommeling! Even schraapte ze angstig haar keel en toen herinnerde ze zich gelukkig hoe een beleefd mens een nabestaande dient te condoleren. 'Thomas,' zei ze zachtjes en bedroefd, 'wat erg voor je.'

'Ja, dank je,' antwoordde Thomas kortaf. 'Dus, eh, wil je wat met me gaan drinken?'

'Ja, natuurlijk. Maar, nou ja, wie is er eigenlijk precies overleden?'
'Daar wil ik het liever vanavond over hebben.'

Opeens was het alsof ze nooit uit elkaar waren geweest.

Waarom kon hij nou niet gewoon zeggen waar het om ging? Haar mond begon een van die stille schreeuwen van frustratie te vormen die zo karakteristiek waren voor haar telefoongesprekken met Thomas. ‘Maar dan ga ik me de hele dag afvragen wie het is. Wie? Wie is er overleden?’

Hij zuchtte zwaar en zei, om de ernst van de zaak te onderstrepen: ‘Mijn tante Connie.’

‘O.’ Sophie probeerde niet al te opgelucht te klinken. ‘Het spijt me.’ Ze kon zich zijn tante Connie nog goed herinneren, maar de oude dame moest minstens negentig zijn geweest en Sophie had zich er toch al bij neergelegd dat ze haar nooit meer zou zien, sinds zij en Thomas uit elkaar waren. Na drie jaar ijzige stilte had hij haar toch niet gevraagd wat te gaan drinken om haar te vertellen dat tante Connie dood was?

‘Het zal wel in de krant komen,’ zei ze. ‘Ze was best beroemd, toch?’

‘Ja, waarschijnlijk wel. We praten vanavond verder, oké? Leuk, een beetje bijpraten. Het Regent dan maar, om zes uur? Weet je hoe je daar moet komen?’

Het Regent Hotel lag op vijf minuten lopen van haar kantoor. ‘Ja, natuurlijk. Tot dan.’

Ze legde de hoorn op de haak en schreef langzaam *Thomas*, 6 uur op een post-it en plakte die op haar scherm, alsof ze het anders zou vergeten. Wat ze wel was vergeten was de manier waarop hij zich druk kon maken over de vraag of vrouwen, die hulpeloze, breekbare wezens, wel in staat waren zich zonder hulp van de ene naar de andere plek te begeven.

Dat was niet eerlijk. Ze gaf zichzelf een mentale tik op de vingers voor de gedachte dat Thomas een seksist was, terwijl hij in werkelijkheid een goedzak was die zich altijd druk maakte om vervoersmogelijkheden van zowel vrouwen als mannen. Hij was meer een bezorgde vader voor iedereen.

Hij was trouwens inmiddels ook echt vader geworden. Het leek erop dat zijn hart weer hersteld was nadat Sophie het ‘door de papierversnipperaars had gehaald’ (zijn woorden, geschre-

ven in een dronken, deerniswekkende e-mail vol foute metafo-
ren), aangezien hij nu getrouwd was met een meisje dat Debo-
rah heette en ze een baby hadden met de naam Millie of Lily of
Suzy, iets schattigs in elk geval.

Dat ze de naam was vergeten was maar een pose. Ze wist
donders goed dat het kind Lily heette.

Sophie keek weer naar haar computerscherm. Toen Thomas
belde was ze net bezig om een memo op te stellen aan de feest-
commissie. De aanhef had ze al:

Op deze vrolijke manier begon ze al haar memo's aan de
feestcommissie. Ze vond het helemaal niks, die hele commis-
sie, een belachelijk concept (de commissie bestond echter al
toen ze hier kwam werken) en de leden waren zo meedogen-
loos positief en zeurden de hele tijd dat ze allemaal toch voor-
al veel 'lol moesten hebben op het werk'. Maar het zou een
hoofd Personeelszaken niet passen om de feestcommissie op te
heffen. Zonder feestcommissie geen feest!

Ze typte:

😊 COMMISSIEVRIENDEN! HET IS TIJD OM UW DENKMUTSEN
OP TE ZETTEN! 😊

Die tekst kreeg een vervolg met: GA EENS IETS ZINNIGS DOEN,
STELLETJE LOSERS.

Een van de verkopers liep langs haar kantoor, klopte op de
glazen muur en riep: 'Yo, Soph!' Ze riep terug 'Yo, Matt!' en
stak een vuist omhoog.

Wat was ze toch ontzettend nep.

Ze drukte snel op de deletetoets, en genoot griezelen bij de
gedachte aan de reactie die haar tekst zou opleveren als ze per
ongeluk op *send* zou hebben gedrukt. Ze had die sippe smoe-
ljes graag willen zien.

Wat zou Thomas van haar willen, na al die tijd?

Ze herinnerde zich een donkere, zoetige geur. Het was de
geur van wentelteefjes en de bloesem van de rode jasmijn – de
geur van het huis van zijn tante Connie.

Sophie had bijna een jaar wat met Thomas toen ze besloot om het uit te maken. Het besluit was het gevolg van weken van pijnlijke zelfanalyse. Ja, ze hield van hem, maar hield ze wel van hem om de juiste redenen?

Een goede reden om van een man te houden was bijvoorbeeld omdat hij een goed hart had, maar het was verkeerd om van hem te houden vanwege zijn bankrekening. Het was goed om van hem te houden vanwege zijn prachtige blauwe ogen, maar oppervlakkig om van hem te houden omdat hij van die gebruide spierbundels had. (Tenzij die spierbundels op een manier waren ontstaan die heel eigen aan die man was, bijvoorbeeld als ze het resultaat waren van een baan als schapenscheerder of acrobaat, of omdat hij in een rolstoel zat.)

Maar was het goed of fout om van een man te houden vanwege zijn amandeltaart? Thomas kon goddelijk lekker koken en Sophie was een vrouw die dol was op lekker eten. Kijken naar hoe hij knoflook sneed, maakte haar al wee van verlangen, en een hapje van zijn amandeltaart stond gelijk aan een heftig orgasme. Zijn risotto met zeevruchten bracht haar vreugdetranen in de ogen. Maar was dat niet een vraatzuchtige, oppervlakkige basis voor de liefde? Vooral als je soms stiekem en beschaamd wenste dat hij de amandeltaart gewoon afleverde, en niet bleef om weer een lang, saai verhaal te komen vertellen over de apk.

En was het verkeerd om van iemand te houden omdat hij de kleinzoon was van de Munro-baby, en je altijd al een beetje geobsedeerd was door het mysterie rondom die baby? Stond dat niet gelijk aan van iemand houden omdat hij lid was van de koninklijke familie, terwijl je eigenlijk verliefd op hem had moeten worden als hij zich vermomd als eenvoudige boer aan je presenteerde? En dat je dan helemaal verrast was als hij ineens een prins bleek te zijn.

Sophie dacht dat ze voor Thomas niet de liefde voelde die hij verdiende. Hij verdiende het om met een vrouw te zijn die weg was van die zware frons die hij altijd opzette als hij op een las-

tige plek moest inparkeren. Hij verdiende een vrouw die het schattig vond dat hij aandachtig elke regel van de veiligheidsvoorschriften las telkens als hij in een vliegtuig zat, en die zijn verantwoordelijkheden zo serieus nam dat hij een verdwaasde stewardess wel tien minuten doorzaagde over wat hij nou precies allemaal moest doen met de nooduitgang als er iets ergs zou gebeuren.

Maar nog belangrijker dan dat verdiende Thomas het om bemind te worden zoals hij Sophie beminde. Ze had een keer op zijn computer een document gevonden met de naam *Sophie*. Dat had ze natuurlijk geopend en het bleek een lijst met regeltjes te zijn voor hoe hij een goed vriendje kon zijn. Alsof Sophie een puzzel was die hij kon oplossen als hij zich aan die regels zou houden. Er stonden dingen in als: *Als S. voorstelt om iets in de buitenlucht te doen, niet aangeven dat het kan gaan regenen. Pessimistisch. Niet zeggen 'waar jij het liefste wilt' als S. vraagt naar de plannen voor het weekend. Irritant.*

Toen ze de lijst zag, moest Sophie huilen.

Thomas zag er goed uit, was intelligent, erg lief, en af en toe – als hij ontspannen was – redelijk gevat, maar Sophie begon zich ernstig zorgen te maken dat zij hem uiteindelijk ontrouw zou zijn. Het was al eens gebeurd dat toen ze uit eten waren en de ober haar vroeg of ze versgemalen peper over haar eten wilde, hun ogen elkaar hadden ontmoet en ze zo'n steek van seksuele aantrekkingskracht had gevoeld dat ze weg moest kijken.

Niet dat hun seksleven nou zo'n drama was. Het was gewoon dat seks met Thomas zo ontzettend keurig was en... zo goed-georganiseerd. Terwijl hij haar overlaadde met geduldig, hoffelijk voorspel, dacht zij bij zichzelf dat ze eigenlijk weleens op het bed gesmeten en bruut genomen wilde worden. Als ze dat ooit tegen Thomas zou hebben gezegd, had hij haar natuurlijk plichtsgetrouw op bed gesmeten, maar wel voorzichtig, zodat ze geen bult op haar hoofd zou krijgen, en zonder twijfel zou hij dezelfde bezorgde blik in zijn ogen hebben gehad als wanneer hij achteruit inparkeerde.

De liefde, dat moest toch meer zijn dan wat ze met deze ongelofelijk aardige, maar ook enigszins irritante man had? Was het niet moreel verwerpelijk om een relatie aan te houden als je geen gekmakende passie voelde voor je partner? Had het niet iets nobels om een comfortabele relatie op te geven als je in de dertig was om op zoek te gaan naar de Ware?

Dit was de warrige gedachtegang die ertoe had geleid dat Sophie het uit had gemaakt met de liefste man met wie ze ooit iets had gehad.

Haar timing voor het beëindigen van de relatie was nogal ongelukkig. Uitermate ongelukkig zelfs. Ze had expres voor een vrijdag gekozen zodat hij het weekend had om over de ergste schok heen te komen. Hij was patholoog en ze wilde niet verantwoordelijk zijn voor verkeerde diagnoses.

Helaas wilde het verschrikkelijke toeval dat Thomas zo zijn eigen plannen had voor die specifieke vrijdag.

Het was natuurlijk niet háár fout. Hoe had zij nou kunnen weten dat hij geboekt had om die middag met haar naar Fiji te vliegen voor een verrassingsvakantie, die zou beginnen met een huwelijksaanzoek in het maanlicht op een parelwit strand bij de muziek van een orkestje gehuld in de klederdracht van het eiland? Hoe had zij nou kunnen weten dat hij meer dan vijftienduizend dollar had uitgegeven aan een verlovingsring? Hoe had zij nou kunnen weten dat minstens een dozijn vrienden en familieleden enthousiast betrokken waren bij de zorgvuldig geplande operatie? De vriendinnen die in het geniep haar koffer hadden gepakt met haar meest sexy lingerie; de diverse mensen die ingeschakeld waren om haar plantjes water te geven; haar baas, die haar vrijaf had gegeven van haar werk.

Natuurlijk hadden deze mensen gezworen om het geheim te houden, en op hun beurt had elk van die mensen ook weer drie mensen doen zweren hetzelfde te doen. Het was vervelend om erachter te komen dat zoveel mensen afwisten van haar aankomende huwelijksaanzoek terwijl zij er zelf geen weet van had. Maar dat deed er natuurlijk niet meer toe, zoals

Thomas haar zo hartstochtelijk duidelijk had gemaakt.

‘Ik moet je iets zeggen,’ had ze moedig gezegd, op weg naar een nieuw visrestaurant in Brighton, althans, dat dacht zij, terwijl ze eigenlijk op weg waren naar zijn zus Veronika, die stand-by stond om hen naar het vliegveld te brengen.

‘Nou, ik moet met jou *ook* ergens over praten!’ zei Thomas, nogal blij, realiseerde ze zich later. ‘Maar ga jij maar eerst,’ zei hij genereus.

Dus ging zij eerst, en zijn afwachtende gezicht was vertrokken als dat van een zesjarig jongetje dat probeert niet te huilen nadat hij zijn knie heeft gestoten, en Sophie had uit het raam gekeken naar het langsrazende verkeer, terwijl ze schuldbe- wust een vuist tegen haar maag drukte.

Wat zou er zijn gebeurd als *hij* eerst was gegaan?

Ze zou het natuurlijk een week hebben uitgesteld, en ze zou naar Fiji zijn gegaan. En als hij zijn aanzoek had gedaan zou ze ja hebben gezegd. Hoe zou ze ooit nee hebben kunnen zeggen? Het zou een farce zijn geweest: Thomas die blij het witte zand van zijn knie zou vegen en met een signaal aan het orkestje zou hebben laten weten dat ze op moesten houden met spelen. Maar ja, ze was wel erg dol op een romantisch huwelijksaan- zoek!

‘Ik sta echt voor paal,’ had hij verzucht, met zijn hoofd voor- overgebogen, zich vastklampend aan het stuur, nadat hij stil was gaan staan op een plek waar het niet mocht (het bewijs van zijn afwezige stemming, hij had niet eens op de borden gelet) en hij onthulde al zijn in rook opgegane plannen met bittere, triomfantelijke haast. Hij haalde zelfs het doosje met de ring tevoorschijn, hartverscheurend verpakt in bubbeltjesplastic en verstopt in een paar zwarte sokken in het ritsgedeelte van zijn handbagage.

‘Jij staat helemaal niet voor paal. Iedereen zal *mij* een bitch vinden,’ had ze gezegd, terwijl ze schuldbe- wust zijn hand vast- hield en met een verwarde blik naar de ring keek die bijna van haar was geweest (hij was nogal mooi, helaas). Ze vroeg zich af

of het van zeer slechte smaak zou getuigen als ze zou vragen of ze hem even mocht passen, alleen om te kijken hoe hij zou staan.

‘Iedereen houdt van jou, Sophie,’ zei Thomas verbitterd. ‘Het maakt niet uit wat je doet.’

Het vleide haar eerst te horen dat iedereen van haar hield, maar ze was vervolgens toch geschrokken van haar eigen narcisme. Ze had nota bene zojuist Thomas’ hart gebroken.

In feite waren er wel degelijk mensen die het haar kwalijk namen, in het bijzonder de mensen die betrokken waren bij de voorbereidingen van het geheime aanzoek. Ze hadden het gevoel alsof Sophie ook hen had afgewezen. Thomas’ zus Veronika, die de reden was dat Thomas en Sophie elkaar ontmoet hadden, had elf maanden niet tegen haar gesproken. (Eigenlijk was dat best een opluchting, want Veronika kon nogal veeleisend zijn in de omgang, en Sophie vond het lastig om voldoende dank te betuigen toen Veronika uiteindelijk grootmoedig besloot om het haar te vergeven.)

Het leek erop dat Sophie zowel inhalig als verkwistend was geweest. Inhalig omdat ze meer wilde dan een leuke, intelligente, goed uitzierende man terwijl ze al dik in de dertig was en in Sydney woonde, de homohoofdstad van de wereld. Verkwistend omdat ze een fantastisch, duur, zorgvuldig gepland huwelijksaanzoek had weggegooid.

Uiteraard kreeg ze haar verdiende loon.

Thomas was allang weer aan de vrouw, precies zoals zijn moeder Sophie opgewekt had verzekerd. ‘Maak je geen zorgen, Sophie, die is zo weer aan de vrouw!’ Hij kreeg de reis naar Fiji vergoed van een meelevende dame van het reisbureau; eigenlijk een overdreven meelevende dame, genaamd Deborah. En Deborah was zo verstandig om een paar maanden later wel zijn aanzoek te accepteren. (Een aanzoek dat overigens verbluffend veel gelijkenis vertoonde met zijn geplande aanzoek aan haar, behalve dat de locatie Vanuatu was en dat er een strijkkwartet was in plaats van een orkestje.)

Sophie daarentegen was nog steeds heel erg single.

De afgelopen drie jaar had ze drie eerste dates gehad, twee tweede dates en nul derde dates. Ze had een beschonken one-nightstand gehad na een liefdadigheidsbal, een dronken zoenpartij na een verkleedfeestje van iemand die veertig werd, en een heel vreemde nuchtere zoenpartij met een dikke kerel in de hal tijdens een doopplechtigheid. (Hij had nooit meer gebeld, die vent! Wat een vernedering!) Ze leefde nu al twee jaar celibatair en seks begon net zo onwaarschijnlijk te lijken als toen Ann-Marie Morton het in de tweede klas van de middelbare school voor het eerst aan haar uitlegde met behulp van een nogal plastische tekening.

Ondanks het feit dat ze welbewust elke uitnodiging voor een sociale gebeurtenis aannam, naar feestjes ging waar ze niemand kende behalve de gastheer of gastvrouw, lid werd van clubs en deelnam aan sportieve, onaangename activiteiten waar loslopende mannen zich toe aangetrokken voelden, was ze niet eens in de buurt geweest van een nieuwe relatie. Het was lachwekkend dat ze zich destijds druk maakte of ze wel trouw kon blijven aan Thomas. Met wie had ze dan ontrouw moeten zijn?

Angstaanjagend genoeg was ze een maand geleden negenen-dertig geworden. Het leek niet uit te maken dat ze zich nog precies hetzelfde voelde als toen ze vijftientig was, de verjaardagen bleven maar komen. Ze was dus al bijna veertig – wat klonk dat droog en grotemensenachtig – en toch was ze nog steeds gewoon Sophie.

De laatste tijd was haar biologische klok, waar ze nooit eerder last van had gehad, sneller beginnen te tikken. Alsof hij wilde zeggen: *Eh, neem me niet kwalijk, maar zou je niet eens een beetje opschieten, opschieten, opschieten?* Ze had zichzelf erop betrappt dat ze naar baby's in kinderwagens keek met dezelfde verlangende blik als waarmee mannen in een midlifecrisis naar tienermeisjes kijken. Toen ze hoorde dat Thomas een kind kreeg, had ze gezegd: 'O, wat leuk voor hem.' Maar een

paar uur later, in bad, was ze in tranen uitgebarsten en had ze geschreeuwd: 'Stomme idioot die je bent!'

De volgende dag was haar natuurlijke optimisme weer teruggekeerd. Ze had immers een geweldige carrière en een fantastisch sociaal leven. Ze was absoluut geen oude vrijster met een kat. Ze ging bijna elke avond uit en ze hield niet eens van katten. Alles zou goed komen. Ergens om de hoek stond de Ware op haar te wachten, en hij zou tevoorschijn komen op een moment dat ze het totaal niet verwachtte.

Misschien wilde Thomas haar die avond wel spreken om haar te koppelen aan een lange, donkere, mooie vriend? Ha, ha. Grappig.

Ze vroeg zich af of Thomas uit de hoogte zou doen. Zelfs een man die zo goedaardig was als hij, zou zich toch wel een beetje verkneukelen om hoe de zaken er nu voor stonden. Ach, laat hem maar trots zijn, dacht Sophie bij zichzelf terwijl ze verderging met haar memo aan de feestcommissie. 😊 *Een leuk idee van Fran!* 😊 Je hebt zijn hart gebroken. Gun hem zijn trots.